

POSTANOWIENIE

Dnia 19 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący)

SSN Marek Dobrowolski (sprawozdawca)

Ławnik SN Arkadiusz Sopata

Protokolant inspektor sądowy Anna Tarasiuk

Sąd Najwyższy postanowił:

1. na podstawie art. 35 § 1 k.p.k. w zw. z art. 110 § 3 p.u.s.p. w zw. z art. 128 p.u.s.p. stwierdzić swoją niewłaściwość rzeczową do rozpoznania niniejszej sprawy i sprawę przeciwko sędziemu Sądu Rejonowego w G. E. T. przekazać Sądowi Dyscyplinarnemu przy Sadzie Apelacyjnym w [...] do rozpoznania;
2. wnioski o wyłączenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego pozostawić bez rozpoznania z uwagi na treść rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 1.

UZASADNIENIE

Zgodnie z treścią art. 110 § 1 pkt 1 b p.u.s.p. Sąd Najwyższy jest właściwy do rozpoznania sprawy o przewinienia dyscyplinarne wyczerpujące znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego lub umyślnych przestępstw skarbowych. W ocenie Sądu właściwość Sądu Najwyższego w powyższych sprawach musi być wstępnie w wysokim stopniu uprawdopodobniona co najmniej postanowieniem o wszczęciu postępowania karnego w postaci śledztwa lub dochodzenia. Fakt wydania takiego postanowienia uprawdopodobnia

okoliczność, iż zarzucane przez Zastępcę Rzecznika przewinienie dyscyplinarne może wyczerpywać znamiona umyślnego przestępstwa lub przestępstwa skarbowego. Dopiero ta okoliczność uzasadnia skierowanie sprawy tego rodzaju do Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego. Ostatecznie natomiast, o tym czy przewinienie dyscyplinarne wyczerpuje znamiona umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego przesądza prawomocny wyrok sądu karnego, czyli rozstrzygnięcia sądu karnego w istocie przesądzają o tym, czy przewinienie wyczerpuje znamiona tego rodzaju przestępstwa czy też nie, a w konsekwencji o właściwości sądu dyscyplinarnego. Podkreślić należy, iż pomimo wstępnego ustalenia właściwości Sądu Najwyższego do rozpoznania tego rodzaju sprawy, uprawdopodobnione postanowieniem o wszczęciu postępowania karnego w dalszym toku postępowania prowadzić może do odmiennych wniosków, a mianowicie, iż sąd ten nie jest właściwy do rozpoznania sprawy w sytuacji, gdy zapadnie postanowienie o umorzeniu postępowania np. z powodu braku znamion czynu zabronionego, co jest równoznaczne w skutkach z uniewinnieniem. W wypadku rozstrzygnięcia niekorzystnego dla obwinionego np. w razie skazania za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego, okoliczność ta ma nie tylko przesądzające znaczenie w postępowaniu prowadzonym przez Izbę Odpowiedzialności Zawodowej co do właściwości, ale także co do rodzaju wymierzonej kary. Przypomnieć należy, iż sędzia nie może być osobą skazaną prawomocnie za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego. Konkludując, zarówno właściwość rzeczowa Izby Odpowiedzialności Zawodowej jak i treść wydanych rozstrzygnięć uzależniona jest od treści orzeczeń wydanych w postępowaniu karnym.

[M. T.]

[ms]